

СТАНОВИЩЕ

от Общия съюз на българската индустрия
София, ул. „Екзарх Йосиф“ N 19

По конституционно дело N 16 от 1997 година

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 13 януари 1998 година по горното конституционно дело сме конституирани като заинтересувана страна. Подаваме в срок настоящото становище и молим при решаването на делото да бъдат взети предвид следните съображения:

Във връзка с предявеното искане от група народни представители от БСП, относно противоконституционността на отделни разпоредби и поради това и на целия Закон за обезщетяване на собственици на одържавени имоти на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България, **ПРЕДЛАГАМЕ** на Вашето внимание следните възражения, представляващи и становище на Общия съюз на българската индустрия:

1. Според подписалите казаното искане народни представители от ПГДЛ, влезлите в сила - Закон за възстановяване собствеността върху някои магазини, работилници, складове и ателиета (ДВ, бр. 105/1991 г.), Закон за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти (ДВ, бр. 15/1992 г.) и атакуваният с искането - Закон за обезщетяване на собствениците на одържавени имоти (ДВ, бр. 107/1997 г.) - не почивали на една и съща правна логика, не били в хармония помежду си, въпреки че регулирали еднакви обществени отношения. Освен това, счита се от авторите на искането, че двата закона на ЗВСОНИ и ЗОСОИ имат различна правна философия.

Считаме твърденията на искателите в горния смисъл за ползувани некомпетентно, вероятно разчитайки на ефекта, който пораждаат и обичайното им използване в правото и философията.

Възприетото схващане за понятието **ЛОГИКА** се определя от гледището, че същото представлява наука за законите на развитието на човешкото общество, мисленето и др. В областта на правото, прилагането на термина **ЛОГИКА** преди всичко означава съзирането на **последователност в законодателната воля, изразявайки я в основния и отделните закони**, регулиращи конкретни обществени взаимоотношения. В атакуваните текстове на ЗОСОИ, а и в целия закон, сочената липса на „правна логика“ **не може да бъде открита.**

Обратно, извеждайки дейността си от общоважимите демократически принципи за справедливост, еднакво и равнопоставено отношение спрямо всички граждани на държавата, спечелилото изборите през април 1997 година болшинство в парламента, **последователно и навсякъде покрива своята предизборна платформа** и тази на своето правителство до 2001 година.

Основното в казания случай обаче е това, че изискването за „правна логика“ е общо, но отсъствието ѝ, не означава противоконституционност на съответния нормативен акт, а поради това и основание за интервениране на Конституционния съд на Република България.

2. Не може да бъде открито и противоречие с Конституцията и вероятно използван само за ефект терминът „хармония“. В това отношение следва да отбележим, че в ЗОСОИ и другите закони на XXXVIII-то Народно събрание лесно може да бъде установена **не само стройна съгласуваност и взаимовръзка, но и пълна хармония с действащите европейски законодателства.**

3. В точка първа на искането отново некомпетентно, и без всякакво противоречие с Конституцията, е използван израза „правна философия“.

Известно е, че елементарните изисквания за употребата на термина „философия“ се предпоставя от съдържанието му на наука за общите закони за развитието на обществото, въпросите на битието и мисленето.

Според идеолога на комунистите - Ленин, „философията е партийна наука“. Разглеждайки идеологията на парламентарните представители, подписали искането, следва да се приеме, че **същите като членове на БСП естествено не могат да приемат изразената от демократическите сили правна философия в ЗОСОИ.** И по „аргументум а контрарио“ - **тяхната партийна правна философия не позволява възмездяването на**

пострадалите от собствената им партия-държава през 45-годишното й потисничество върху народа.

Трудно би могло да се приеме обаче от жертвите на комунистическото насилие, че са длъжни да се помирят със забравата за извършените насили и в т.ч. собствениците на национализираните 6 140 индустриални предприятия на 23.XII.1947 г., репресиите върху семействата на обявените над 1 600 000 българи, като „врагове на народа“ и избитите само за периода от 9.IX.1944 г. до 31.XII.1944 г. 25 000 българи без съд и присъда, при членове на БКП към 9.IX.1944 г. - общо около 8 700 души. Или всеки един от членовете на тогавашната БКП е ликвидирал по двама души и половина.

Следва да бъде отбелязано, също така, че придобитата до датата на окупацията - 9.IX.1944 г. собственост на българските граждани беше спечелена **с честен труд**. Тя и не би могла да бъде придобита по друг начин, предвид традициите на тогавашните българи, задължаващи ги да бъдат честни, работливи и почтени.

ОБРЪЩАМЕ ВНИМАНИЕ И ВЪРХУ ОБСТОЯТЕЛСТВОТО, че изведените причини за приемането на атакувания законодателен акт не са едностранни и като правило виждания на съюза ни, обхващащ членовете си от средите на национализираните индустриалци и техните наследници. Посочените изводи за претърпяното от гражданите на бившите комунистически държави е довело до формулирането на точки 10 и 12 от препоръките, съдържащи се в РЕЗОЛЮЦИЯ 1096 ОТ 1996 Г. /ОТНОСНО МЕРКИТЕ ЗА РАЗГРАЖДАНЕ НА НАСЛЕДСТВОТО НА БИВШИТЕ КОМУНИСТИЧЕСКИ ТОТАЛИТАРНИ РЕЖИМИ“.

Точка 10 гласи дословно следното: „Парламентарната асамблея смята, че имотите, включително и имотите на църквите, които са били незаконно и несправедливо сезирани, национализирани, конфискувани или експроприирани от държавата в рамките на комунистическите тоталитарни режими, трябва по принцип да бъдат реституирани на техните оригинални собственици в цялост.“

Ето защо, твърдението, че: „... с & 1, т. 1 от ЗОСОИ се разширява неколккратно приложеното поле на ЗВСОНИ...“ противоречи на цитираната препоръка на ПАСЕ, имаща предвид цялостното реституиране на заграбените имоти. Нещо повече, въпреки голословното твърдение на депутатите от ПГДЛ за: „... разширяване... на приложното поле на ЗВСОНИ...“, **СЧИТАМЕ, ЧЕ ЗОСОИ В ЦЯЛОСТ НЕ ОТГОВАРЯ НА ЦИТИРАНАТА ПРЕПОРЪКА В Т. 10 НА**

РЕЗОЛЮЦИЯ 1096/1996 Г. НА ПАСЕ, тъй като предвижда обезщетя, а не реално връщане на заграбените жилищни имоти, регулирани места и др. подобни, придобити насилствено от номенклатурата, превръщайки я в „трети добросъвестни лица“.

Искаме да отбележим, че посочената категория „добросъвестни лица“ е **морална категория**. Като такава тя не може да бъде пренебрегвана във всички случаи на покупко-продажби на одържавени от „враговете на народа“ жилища, в които купувачите са могли да се въздържат от покупката на такъв имот, узнавайки от съдържащия се в преписката на държавни имоти - акт за държавна собственост, данни за начина на придобиване - конфискация вследствие присъда, национализация и пр.

Освен това, държавния жилищен фонд след 9.IX.1944 г. е създаден **единствено и само от имоти, получени по насилнически начин от бившите им собственици**, изселвани и въдворявани заради това. Ново строителство през периода след 9.IX.1944 г. до края на 60-те години е известно, че държавата не е извършвала.

4. В т. 1, б. „а“ в искането на БСП се посочва, че изразът: „... както и по указите, с които е отнето имущество на граждани в полза на държавата“, бил „правно неиздържан“ и създавал „юридическа несигурност“. Твърденията будят недоумение, защото: анализът му говори за съдържание на правната разпоредба в тази ѝ част, което напълно отговаря на изискуемите се от теорията реквизити на всяка правна разпоредба, тъй като:

- в текста се определя изрично видът на нормативните актове, които същия има предвид, а именно - **УКАЗИТЕ**;

- в текста изрично се указва урежданата с **ТОЗИ ВИД НОРМАТИВНИ АКТОВЕ - МАТЕРИЯ** - „... с които е отнето имущество на граждани...“;

- с текста се посочва и субектите, до които тази част от разпоредбата се отнася - **ГРАЖДАНИТЕ, НА КОИТО Е ОТНЕТО ИМУЩЕСТВО В ПОЛЗА НА ДЪРЖАВАТА**, и накрая субектът, облагодетелствувал се от „отнетото имущество“ - **ДЪРЖАВАТА**. Естествено е субектът, страната която е получила по този начин облага, да носи отговорност за репарирание на неблагоприятните последици и причинените материални вреди на ограбените български граждани.

При това положение, необяснимо е твърдението, че тази част от текста противоречи на чл. 4, ал. 1 от Конституцията и изискването за „правова

държава“, поради изложените съображения и наличието на нови справедливи закони, уреждащи различни категории гражданско-правни взаимоотношения в държавата ни, след изборите през април 1997 година.

5. В т. 1, б. „б“ от искането на народните представители от ПГДЛ, се атакуват чл.чл. 3, 4, ал. 3, т. 1, б. „б“ от ЗОСОИ. Сочи се, че възстановяването на собствеността, респ. получаването на обезщетение се дължи само в случаите на „незаконен начин“ на отнемане, като се има предвид углавните, съставомерни деяния - кражба, обсебване или други подобни .

Изложените аргументи на искателите, не сочат изрично противоконституционността на разпоредбите (чл. 3, чл. 4, ал. 3, т. 1, б. „в“) от ЗОСОИ и основание, сезираната институция да се произнесе съобразно вменената ѝ от закона компетентност. Изградената в б. „б“ на стр. 2 от искането-теза, всъщност обяснява правни понятия, регулирани в достатъчна степен в действащото наказателно производство и нямащи нищо общо с третираното насилствено отнемане от самата тоталитарна държава и нейните репресивни органи.

В полза на подържаната от нас теза е и обстоятелството, че сега е в сила и действа и Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани, според чл. 1, ал. 1, на който: „Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.“ Очевидно, идеята за отговорността на държавата намира законодателна подкрепа и не за първи път се прокламира в т.н. закони за реституцията. Нещо повече, налага се и аналогията, извеждаща се от разпоредбите, включени в Глава седма на НК, в които съставомерните деяния - кражба, обсебване и др. са престъпления против личната собственост. Обичайно се извършват от отделни физически лица или групи от тях. В тези случаи не се предвижда престъпна намеса на държавата-партия, чрез репресивните ѝ органи в изпълнителната власт.

6. В т. 1, б. „в“ на искането депутатите на левицата, отново позовавайки се на формулирания общ текст на чл. 4, ал. 1 от Конституцията, считат че използваният в чл. 3, ал. 1 от ЗОСОИ правен термин „правоприемниците“ е противоконституционен.

Твърдението е абсурдно и буди недоумение. Нещо повече, чл. 3, ал. 1 от ЗОСОИ дава законова гаранция на правото да се наследяват права, произтичащи от законови правоотношения, но отнети насилствено.

Известно е, че законодателят предвижда правоприемството, като необходимост от решаването на последиците при редица правни хипотези, регламентирани в гражданското и търговското право. Това особено се отнася до решаване на въпросите, свързани с прекратяването на гражданските и търговски конфигурации, а така също и при регламентацията на въпросите за наследяването, уредени в Закона за наследството (чл. 22 и др. от ЗН).

Трудно би могло да бъде обяснено твърдението на искателите по отношение на този текст, като се има предвид, че нито един от законовите текстове, действували през голям период от време в гражданското законодателство на страната, не е атакуван от БСП пред Конституционния съд.

Прозира се и вечния мотив на БСП да бъдат търсени начини за забавяне на процесите на реституция, като в предложени изход - да бъде „установявано правоприемство“ чрез съд, отново с години да бъде отлагано възстановяването на правдата и получаване на обезщетенията. Общо твърденията на искателите по същество представлява отричане на възможността на наследяването, което е недопустимо.

7. В т. 2 на стр. 3 от искането са формулирани съображения, мотивиращи възражение срещу разпоредбата на & 1, т. 1, б. „а“ от Преходните и заключителни разпоредби на ЗОСОИ. отново опора за противоконституционност на текста се търси основно в чл. 4, ал. 1 и в чл.чл. 8 и 117, ал. 2 от Конституцията. Компетентността на законодателния орган - Народното събрание - се изкривява до твърдението, че чрез ЗОСОИ всъщност е превърнат в съдебна институция, като е забравено правото му да създава и отменя законодателни актове, какъвто е и конкретния случай. Изричен текст в атакувания закон, с който да се разпорежда отмяна на издадените присъди - няма. Отмяната на силно репресивните закони на тоталитарната държава на комунистите е част от мерките за разграждане на оставеното наследство от тях И НЕОБХОДИМОСТ, ОСИГУРЯВАЩА ЗАЩИТА НА НОВАТА ДЕМОКРАТИЧНА ПРАВОВА ДЪРЖАВА. Логично е, извършените престъпления срещу личността и имуществото на българските граждани въз основа на изброените в & 1, т. 1, б. „а“ от ЗОСОИ закони, да бъдат санирани по начин, предвиден в закона. Такова изискване е задължително и е признак за всяка

правова демократична държава. Липсата на законова разпоредба, респективно на законодателни актове, които да отменят нечовешките закони на комунистите, към което очевидно се стреми ПГДЛ, е недопустимо.

Неумело е използван аргумент за различието между ЗОСОИ и законовите разпоредби за амнистията, аналогия между които би могла да бъде открита с оглед преследваната и в двата случая цел - **ЗАЛИЧАВАНЕ НА ПРЕСТЪПНИЯ ХАРАКТЕР НА ОПРЕДЕЛЕН ВИД ДЕЯНИЯ И ОТ ПОСЛЕДИЦИТЕ НА ОСЪЖДАНЕТО ПО ОПРЕДЕЛЕНИ ЗАКОНИ**, надяваме се считани и от ПГДЛ за **АНТИЧОВЕШКИ**. Последното се отнася и до издаваните - „... при една точно определена съдебна процедура...“, която известно е, е прилагана целенасочено към пълното ликвидиране на т.н. „врагове на народа“. Всичко това се отнася за всеки един от цитираните в атакуваната разпоредба закони, създадени и прилагани еднакво репресивно, включително и при тълкуване на понятия като „законен“ и „незаконен начин“ и „спекула“ и пр.

Текстът на & 1, т. 1 б. „а“ от ЗОСОИ е ясен и не съдържа, както това твърдят искателите, текст, който да дава право за повторно обезщетяване. Обезщетата за насилствено отнетото имущество - машини, съоръжения, животни и други **не е получавана**. В приложение към настоящите съображения прилагаме „строго секретно указание“, благодарение на което комунистическите властници лесно са могли да открият причини, за да не бъде плащано обезщетение. Нещо повече, и ЗВСОНИ и ЗОСОИ изрично указват възстановяване на собствеността върху недвижими и движими вещи и получаването на обезщетение в предвидените случаи да става само тогава, когато **обезщетение не е получено**. Изискваните от различните административни и други органи декларации по двата закона предполагат наказателна отговорност за внесените в тях неверни данни, което от правна гледна точка е достатъчно като отговор на твърдението на депутатите от ПГДЛ.

Известни са вече и дадените партийни указания от БСП за спиране и забавяне на реституцията, връщането на индустриални имоти - земя и сгради, независимо от съдебните решения за въвод; за не плащане на наем на използваните от производствените фирми имоти на бившите собственици, както и начина на ТАЙНО ФАКТИЧЕСКО НАЦИОНАЛИЗИРАНЕ НА ИНДУСТРИАЛНИ ИМОТИ, ВЪПРЕКИ ВЪЗСТАНОВЕНАТА СОБСТВЕНОСТ НА ПРАВОИМАЩИ НАСЛЕДНИЦИ, ЧРЕЗ ВКЛЮЧВАНЕТО ИМ В БАЛАНСИТЕ ЗА ДЪЛГОТРАЙНИ АКТИВИ ПРИ ПРИВАТИЗАЦИЯ.

Освен това, изброените в ЗВСОНИ и ЗОСОИ репресивни закони ОЧЕВИДНО СА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННИ (имаме предвид действащата по време на повечето от тях - **ТЪРНОВСКА КОНСТИТУЦИЯ**, високо оценявана в Европа и безспорно считана за справедлива). Ето защо, твърдението, че с атакуваната разпоредба на & 1, т. 1, б. „а“ се нарушавал „...принципа на справедливост“, е очевидно несъстоятелен и представлява подигравка в изявлението на наследниците на грабителската БКП.

Редица примери от изброените закони определят напълно направения от нас извод, като:

- липсата на обективни критерии в чл. 4 от Закона за конфискуване на придобити чрез спекула и по незаконен начин имоти - размер, процент и пр., което дава възможност да бъде обявен за спекулант всяко физическо или юридическо лице и да бъде понесена предвидената в закона конфискация;

- чл. 9 от същия закон, който определя ръководствата на ОФ комитети да издирват и посочват **ВСЯКО ЛИЦЕ** увеличило имотното си състояние - **НЕСЪОТВЕТНО**;

- чл. 305 от Закона за имуществата, собствеността и сервитутите (в сила по време на извършените одържавявания), прокламиращ невъзможност за придобиване на владение в случаите на насилствени и други подобни действия и пр.

Справедливостта в държавата въвеждана от законите ѝ не може да бъде прокламирана частично и само в отделни случаи. Ето защо, необяснимо е поведението на парламентарната група, подала искането, която възприема БЕЗУСЛОВНОТО ВРЪЩАНЕ НА ИМОТИТЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ ЕВРЕИ БЕЗ ВСЯКАКВИ ЗАКОНОВИ УСЛОВИЯ ЗА ТЯХНОТО ПОСЛЕДОВАТЕЛНО ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА ОТДЕЛНИ ЛИЦА. Подобно нормативно уреждане се установява и в действащите сега закони, имащи предвид връщане собствеността на турци по време на възродителния процес и правото на първоначалния собственик да получи собствеността върху откраднатия автомобил, независимо от извършените покупко-продажбени сделки след кражбата и броят на купувачите.

8. В т. 4 на стр. 6 на искането на ПГДЛ се атакува разпоредбата на & 1, т. 3 от ЗОСОИ, с която се променя началния момент, от който започват да текат давностните срокове по действащите реституционни закони. Очевидно и този текст се оказва в противоречие с партийния и имуществен интерес на

БСП, считайки че указанието за забавяне на реституцията и ползуването ѝ от номенклатурата, ще изпълни изискванията за срока на придобиваната давност. В този смисъл считаме, че липсва връзка между текста на чл. 17, ал. 1 и чл. 4 от Конституцията на Република България и текста на § 1, т. 3 от ЗОСОИ, защото:

а) прокламираното право на собственост в чл. 17, ал. 1 от Конституцията ползува само собственика и добросъвестния владеец. Собственици обаче са субектите, изброени в ЗВСОНИ и то от датата на влизане в сила на същия закон - 24.II.1992 година. Обстоятелството, че предаването на собствеността е забавено (умишлено), не превръща ползувателя (наемателя) в добросъвестен владеец. Конституционната норма защитава собственика, както това е уредено в законодателството на всички демократични държави.

б) Счита се в правото, че давноса е установено от закона време (срок), изтичането на който влече след себе си правни последици. Наред с исковата давност, давността по изпълнение на съдебните решения и др., придобивната давност **се установява със закон**. А това означава, че законодателят е този, който формира воля за определяне на нейния срок (време), а така също и началния момент, от който започва да тече съответната давност. Тази законодателна воля не може да бъде наречена „недопустима“ и даваща обратно действие на правната норма от ЗОСОИ, визираща различен и друг начален момент, от който започва да тече придобивната давност за имоти, собствеността върху които се възстановява по изчерпателно изброените закони в §1, т. 3 от ЗОСОИ.

в) Държавата и другите физически и юридически лица, които по неправомерен начин чрез приватизационни сделки са придобили възстановени по силата на реституционните закони имоти, НЕ СЛЕДВА, по изложените съображения да придобият по давност същите. Справедливо и съобразно всички изисквания на законите в страната, уреждащи тази материя, законодателят правилно е отчел фактическата обстановка в страната и осигурил защита на явно отново ощетяваните действителни собственици.

г) Промяна в давностните срокове при декомунизация на държавите от Централна и Източна Европа се препоръчва и в т. 7 на Резолюция 1096 от 1996 година на ПАСЕ - „Относно мерките за разграждане на наследството от бившите комунистически тоталитарни режими“. В този смисъл, счита се, че „...ТЕЗИ СРОКОВЕ БИХА МОГЛИ ДА БЪДАТ ПРОДЪЛЖЕНИ, ЗАЩОТО

ВСЪЩНОСТ СТАВА ВЪПРОС САМО ЗА ПРОЦЕДУРА, А НЕ ЗА ПРОМЕНИ ПО СЪЩЕСТВО“.

9. Случаите, в които собствениците се освобождават от заплащане на данък (чл. 6, ал. 9 от ЗОСОИ), атакувано в т. 5 на стр. 6 от искането, не определя воля за създаване на привилегия, както се поддържа от народните представители на ПГДА, предвид:

- текста на ал. 9 на чл. 6, която има предвид единствено и само „...имотите, които не са в състояние да бъдат използвани“ и „...които се използват от държавата, общините, обществените организации или от търговски дружества... вкл. приватизираните...“;

- текста има предвид очевидно и онази немалка част от одържавените имоти, които са разрушени преди, в редица случаи умишлено, след реституцията;

- в действащото законодателство са регламентирани и други категории субекти и имущества, не облагани с данъци - паричните средства на гражданите и юридическите лица на влог, капиталовите средства в банки и други. Това особено се отнася до последната категория имущества, собственост на различни престъпни групировки в особено големи размери, върху които е известно че данъчната тежест фактически не е разпределена съразмерно.

10. Нормативната уредба в чл. 3, ал. 4 и чл. 5, ал. 2 от ЗОСОИ е в пълно съответствие с материята, уредена в Глава трета от Закона за собствеността. В случаите на ликвидиране на СЪСОБСТВЕНОСТТА (в каквито взаимоотношения се явяват държавата и физическите лица, чиято собственост е възстановена) и преминаването ѝ в еднолична са трайно уредени в законодателството на страната и в съдебната практика. Очевидно, и тук изкуствено е търсен мотив за атакуване на текстове от закона, с оглед създаване на убеждение за противоконституционност на целия закон.

11. Соченото „несвършенство в процедурата по чл. 6 от ЗОСОИ, на което се позовават искателите в т. 7 на стр. 7 от искането НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ОТКРИТО, дори и при напрегнато търсене на причини за това. Нещо повече, публично и безсрамно се въвежда нова категория НА ЗАСЕГНАТИТЕ ОТ РЕСТИТУЦИЯТА ГРАЖДАНИ, въпреки известността у всички за кръга от лицата, КОИТО СА СЕ ВЪЗПОЛЗУВАЛИ ОТ ОГРАБЕНИТЕ ИМОТИ НА БЪЛГАРСКИТЕ ГРАЖДАНИ. С езика на настоящите съображения, трудно би

могло да се окачестви подобно твърдение, намерило като краен резултат и искането да се конституира, като заинтересувана страна и т.н. „Движение за защита интересите на засегнатите граждани от реституцията“.

Предвидената процедура в чл. 6 от ЗОСОИ и в най-малка степен не предпоставя възможност за корупция. Отговаря на уредбата в ЗВСОНИ, ЗППДОБП и др. закони, предвиждаща конкретни институции с право да бъдат сезирани в случаите на възстановяване на собствеността и на раздържавяване. Казаното има предвид и конкретно процедурата, гарантираща защита на права по всеки отделен закон. Допустимостта е правна категория, поставена в зависимост от закона. В този смисъл, трудно би могло да бъдат изведени аналогии, както това се прави в искането на ПГДЛ, за законова процедура, регламентирана в други нормативни актове от действащото законодателство. Касае се за МАТЕРИЯ И УРЕДБА НА ВЗАИМООТНОШЕНИЯ, ПРОИЗТИЧАЩИ ОТ ПРАВА, ВЪЗНИКНАЛИ СЛЕД ОТПАДАНЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ РЕЖИМИ, КОИТО В ТОЗИ СМИСЪЛ СА НОВИ И НЯМА ПРЕЧКИ ДА БЪДАТ УРЕДЕНИ ПО НОВ НАЧИН. Следва да бъде отбелязано и обстоятелството, **че в момента няма приет закон за административния съд**, чиято компетентност да се счита нарушена, а още повече и да бъде намерена противоконституционност на чл. 6 от ЗОСОИ.

12. Констатацията, която беше направена в ОСБИ и която установява, че освен в около 5 случая, наемна цена за ползуваната индустриална собственост (земя и сгради) след 24.II.1992 г., ползвателите - индустриални фирми - НЕ СА ЗАПЛАЩАЛИ, напълно оправдава изразената в чл. 2, алинеи 2, 3, 5 и 6 от ЗОСОИ, законодателна воля. Нещо повече, използваната във всички граждански правни взаимоотношения законодателна техника - дава възможност да бъде призната **и обратна сила на закона**. Това е така, но не може да се счита, че се въвежда с посочените текстове на чл. 2 от ЗОСОИ. Неизправната страна е длъжна да понесе произтичащите от неправомерното ѝ поведение - НЕБЛАГОПРИЯТНИ ПОСЛЕДИЦИ, ВКЛ. ПОД ФОРМАТА НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА НАСТЪПИЛИТЕ В ПАТРИМОНИУМА НА ИЗПРАВНАТА СТРАНА - ВРЕДИ. Принципът - „ДА НЕ СЕ ВРЕДИ НИКОМУ“, въведен в Закона за задълженията и договорите, очевидно се оказва неизвестен на подписалите искането народни представители. Датата 25.II.1992 г. от своя страна е съобразена изцяло с разпоредбата на чл. 5, ал. 5 от Конституцията на

Република България, предвид влизането в сила на ЗВСОНИ, обнародван в ДВ, бр. 15 на 21.II.1992 година.

13. Изложеното в т. 9 на стр. 8 от искането на ПГДЛ, не може да бъде аргументирано като противоречие с чл. 17, ал. 2 от Конституцията на Република България. Цитиран точно, конституционният текст гласи: „Собствеността е частна и публична“. Текстът обаче не може да бъде тълкуван и прилаган изолирано и без прочита на ал. 4 от същия член на Конституцията, а именно: „Режимът на обектите на държавна и общинска собственост се определя със закон“.

Независимо от времето, когато е приет основния закон на страната, определянето на различните видове собственост - **държавна и общинска** са предмет на два отделни закона. Напълно логично ЗОСОИ третира въпроса с **публичната държавна собственост**, като Я ИЗКЛЮЧВА от възможността, правоимащите да я реституират. Това е така, като се има предвид, че публичната държавна собственост е върху **подземните богатства, крайбрежната плажна ивица, републиканските пътища, водите, парковете с национално значение** и пр.

В допълнение и изобщо следва да бъде отбелязано, че според текстовете на чл. 20 от ЗЗД и чл. 46 от Закона за нормативните актове, разпоредбите на законите, следва да бъдат ПРИЛАГАНИ И РАЗБИРАНИ В СМИСЪЛА И ОБЩИЯ ДУХ, КОЙТО НАЙ-МНОГО ОТГОВАРЯ НА ДРУГИ РАЗПОРЕДБИ И ПРЕСЛЕДВАНАТА С ТЯХ ЦЕЛ.

Обръщаме внимание, почитаеми конституционни съдии, и на приложените към настоящите съображения - ПРЕПОРЪКИ НА ПАРЛАМЕНТАРНАТА АСАМБЛЕЯ НА СЪВЕТА НА ЕВРОПА В РЕЗОЛЮЦИЯ 1096 от 1996 година, в които изрично се указват мерките за разграждане на наследството от бившите комунистически тоталитарни режими, в това число и свързаните с тях въпроси на реституцията, давността и пр.

Особено искане: Общия съюз на българската индустрия счита, че няма пречки, с оглед компетентността си - Конституционния съд на Република

България да се произнесе и обяви за противоконституционни на Търновската конституция, всички закони, приети по време на нейното действие.

С оглед на изложеното, молим ви, уважаеми господа конституционни съдии, да сметете искането на народните представители от ПГДЛ на XXXVIII-то Народно събрание за неоснователно и да оставите като конституционно съобразни атакуваните разпоредби.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

- 1. Резолюция 1096 от 1996 година на ПАСЕ.
- 2. Писмо N 9411/7.VIII.1951 г. на ГНС гр. Сталин.
- 3. Инструкция НК/003 от 1947 година.

С почит,

УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ:

/Д. Саръиванов/

/Р. Чилов/

/М. Цоков/

/П. Семов/

Handwritten signatures of the members of the Administrative Council: D. Sariev, R. Chilov, M. Tsokov, and P. Semov.

ЮРИДИЧЕСКИ СЪВЕТНИК:

/Е. Личева/

Handwritten signature of the legal advisor, E. Licheva.